

имъ и си пушимъ . . . Стражитѣ на неприятеля, види се, не спали, та изведнѣжъ захвана тревога да удря и удря. Щомъ тѣ заудряхъ и ние си казахме единъ другиму; стойте, не се мърдайте отъ мѣстото си! До като разберемъ какво е и що е, та ние все ще успѣемъ да избѣгнемъ отъ тѣхъ благополучно. Тогасъ Турцитѣ начнахъ да гърмятъ отъ своитѣ топове върху насъ. Нашитѣ сърца се разбудихъ; стоимъ и мислимъ какво ще бѣде по-нататѣкъ, защото сме увѣрени че топоветѣ не могатъ да ни направятъ никаква вреда; гюлетата все минуватъ надъ главитѣ ни. Да! само азъ като бѣхъ послѣдний до нѣтъ, чувамъ изведнѣжъ че отъ турска страна нѣкой-си на добъръ конь припуска къмъ насъ. Още бѣше съвсѣмъ тъмно; но само слушамъ че иде все по-близо и по-близо и се чуватъ подковитѣ като дрънкатъ по нѣтъ . . . Да гърмѣ-ли, помислихъ си азъ, или нетрѣба? Когато азъ така си мисляхъ, а той вече измина надолу по край мене и то твърдѣ скоро. Кой ли ще е билъ този їздець? На кѣдѣ ли той отиде? Да! Азъ разумѣхъ че турчинътъ като ни видѣ, той си е въобразилъ че рускитѣ войски сѣ го нападнали, уплашилъ се е и, може-би, пратилъ е сега извѣстие за да му пристигне помощъ. Ето този пратеникъ си е помислилъ, както и да е ще заминѣ, не ще ме убийтъ. Той измина а ние стоимъ и чакаме нѣщо ново. Тогасъ Турцитѣ начнахъ да гърмятъ изведнѣжъ отъ нѣколко топове, но пакъ никаква вреда неможяхъ да ни сторятъ. Да! па захвана и да се сѣмнува; ние почнахме да виждаме; отъ височината глѣдаме сичко, а тѣ немогѣтъ насъ да видятъ, понеже сме само десетъ души и все сме скрити въ шумата. Видѣхме че въ